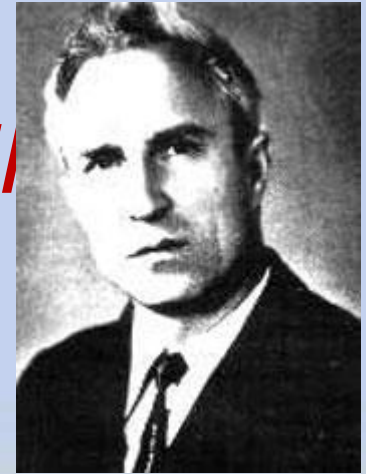

ЛІТЕРАТУРА РІДНОГО КРАЮ

*ДО ЮВІЛЕЮ ПОЕТА-ЗЕМЛЯНИ
ХАРЛАНОВИЧА АНАТОЛІЯ*

Роботу виконала:
учитель Вознесенського ліцею «Інсайт»
ГРИЖИМАЙЛО ОЛЬГА МИКОЛАЇВНА

*До 80-річчя з дня
народження*

ХАРЛАНОВИЧ АНАТОЛІЙ ВАСИЛЬОВИЧ

1936 – 2008)

*Справжні
й співець
рідного
краю*

***«У кожного таки своя
Ітака,
Свій хресний шлях, який
не обійти ...»***

А.Харланович

Із плеяди майстрів

- *Анатолій Харланович – відомий поет. Він член Національної спілки письменників України, лауреат обласної премії імені Миколи Аркаса, інших престижних відзнак, які свідчать про його визнання в літературному колі та на громадських теренах.*
- Подякуймо долі за те, що земля наша талановита й родюча: не кожному народу випало йти до зірок через терни й колючі дроти ... Тернова й зоряна дорога Анатолія Харлановича – перед вами.

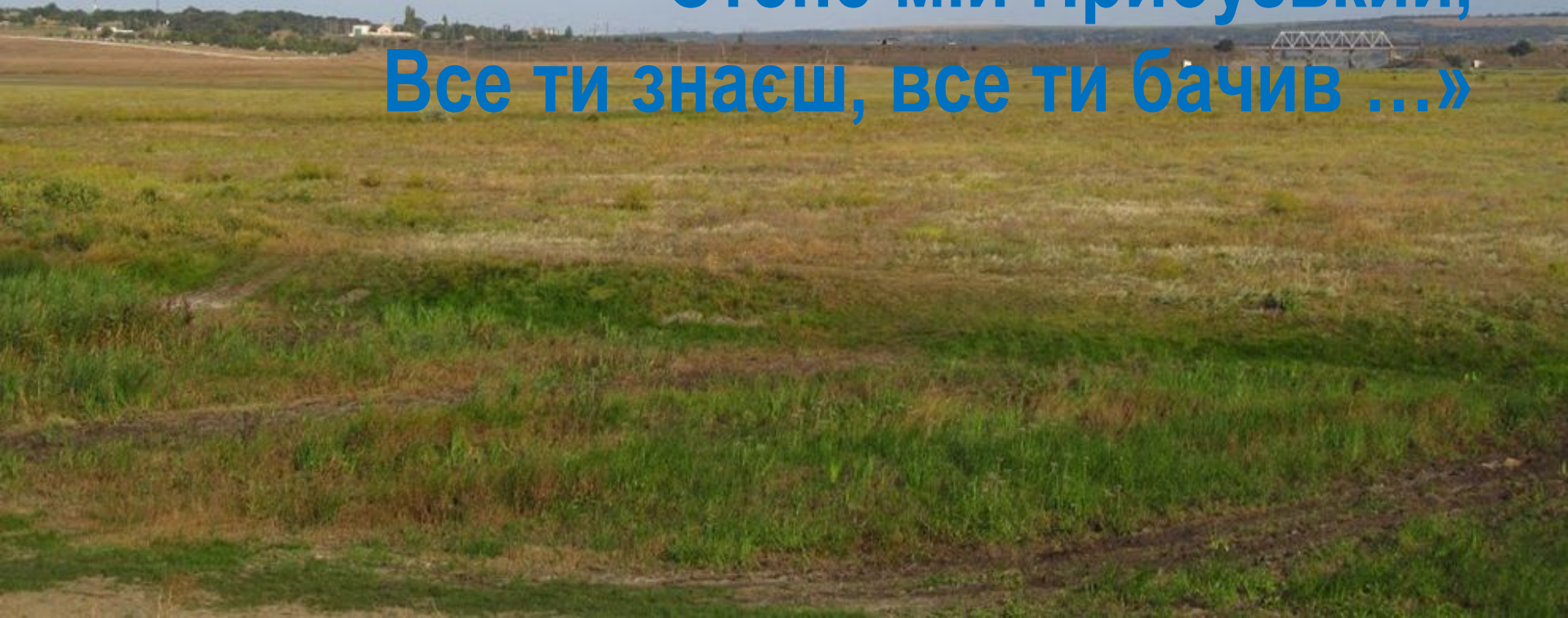
Дмитро Кремінь,

лауреат Національної премії України

**«Я поет українського степу,
що до Чорного моря добіг ...»**

**« Степе мій Причорноморський,
Степе мій Прибузький,
Все ти знаєш, все ти бачив ...»**

З мамою Софією Олександрівною (1939 р.)

*Ти розумієш, мамо,
В чому справа?
Епоха наша
Не така й проста.*

*Мене чомусь на батьківщину
тягне,
Де кучеряво світиться полин,
Де біла вишня, як дитя
засмагле,
Покпапа віти на низенькій
п*

Коротко про себе

*«Я на Петра родився.
І мій дідусь ще й дуба посадив,
щоб день цей у віках не загубився».*

«Народився я 12 липня 1936 року в с. Кременівка Веселинівського р-ну на Миколаївщині. У 1939 р. виїхали з мамою в м. Москву, де проходив службу батько Харланович Василь Родіонович, командир Червоної Армії. У липні 1944 р. повернулися на Україну, до рідного села, де я закінчив 4 класи початкової школи. З 7 по 10 клас навчався у Веселинівській школі, яку закінчив у 1954 р. Там познайомився та потоваришував з майбутнім всесвітньо відомим археологом і поетом Борисом Мозолевським».

*... дорога мені школа,
І тому на подвір'ї стою.*

ВЕСЕЛИНОВСКАЯ СРЕДНЯЯ ШКОЛА

Построена в 1953 году. В школе обучается 660 учащихся и работает 45 учителей.

«Навчався я в Одеській школі морського навчання, Військовому зенітно-артилерійському училищі в Одесі, закінчив юридичний факультет Одеського державного університету імені І.І. Мечнікова. Служив у Збройних Силах, МВС України».

*... по-військовому, стійко
Крок за кроком –
іду для мети!*

А. Харланович третій справа), 1970 рік

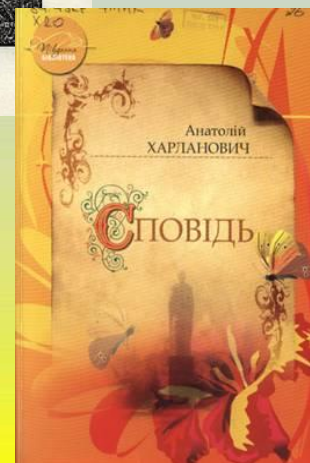
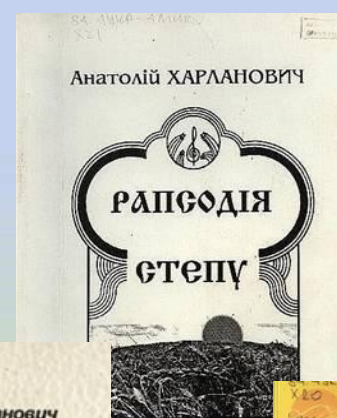
«З 1972 року проживаю в м. Вознесенську.

З 1995 року працюю викладачем-методистом правових дисциплін Вознесенського коледжу Миколаївського державного університету.

Л. Харланович зі студентами під час екологічної акції у травень 2006 року

«Вірші почав писати ще в п'ятому класі. Але вперше були надруковані в газеті «Зоря» Веселинівського р-ну, коли я був уже в сьомому класі. Перші збірку віршів «Осенний подснежник» видав у 1990 році. Потім були інші – «Слепая любовь», «Аритмия», «Таврійський полин», «Золоте відлуння», «Сонце опівночі», «Рапсодія степу», «Сповідь»»

Слава

*Молодим українським поетом Був на ярмарку слави і я.
«Із досьє», збірка «Пектораль» Д.Кремінь*

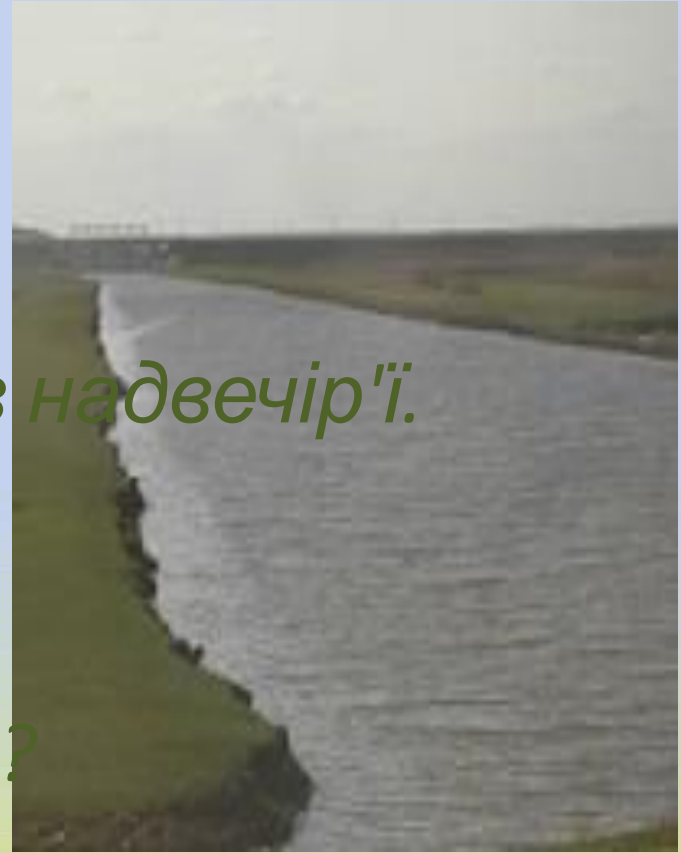
Не ходив я на ярмарок слави
Українських поетів і Муз,
Бо на працю правничу я ставив
І надіявся – в ній щось доб'юсь.
Досягнув: у підручниках навіть
Моє прізвище твердо стоїть.
Та солодкій, привабливій славі
Не придав ще її розмаїть.
А тому принагідно цікавлюсь,
Чи ще ярмарок буде колись?
І поки перед Музами каюсь.
Закликаю себе: «Не лінись!»

«Я шумітиму людям про вічне»

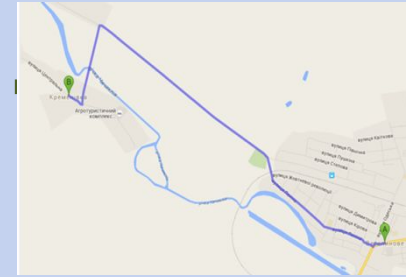

*«Пливуть роки й згорають в надвечір'ї.
І знов зоря на обрії встає –
Мої рідненькі хата і подвір'я,
Як вам живеться і чи ви ще є?
Давно не був я в тих краях полинних,
Де Чичиклії видно слід».*

Мала батьківщина. «Я лечу до тебе, мила Кременівко

(у 6-ти км від с. Веселинове)

*«В білопінних садах
Кременівка:
День весняний купає село.
І хатів необсохлі голівки
Вже від сонця
відблискують склом».*

*«Вже не спить
Кременівка,
Миколаївка теж.
Я приїхав до них
На побачення
Мене»*

*«Щось надто часто
сниться Кременівка ...»*

*«Пам'ятаю, в дитинстві далекім,
Розмовляли дерева зі мною.
І віталися горді лелеки
Чорнокрилі з чубів сивиною»*

«Мій дуб»

*«Мабуть, мій дуб
скупає по мені:*

*Встає навшпиньки, як
зірки опачі,*

*І дивиться у далі
навісні,*

*Щоби мене хоч здалеку
побачить».*

*«Я знову зустрівся з
ровесником-дубом,*

*Що в нашім колишнім
обійсті стоїть.*

Який він кремезний!

Про що нині дума ...»

Дуб, який посадив А.Харланович
у Кременівці (фото 2015 р.)

Кременівка сьогодні

*«Наодинці залишишся, дубе,
Коли в світ Кременівка піде ...»*

Ні, не піде, бо у село з однією вулицею, щотижня поспішають десятки, а то й сотні туристів з різних куточків Миколаївщини та України до Агротуристичного комплексу «Кременівський страус». У розповідях господарів садиби обов'язково згадується і їх земляк – відомий поет Анатолій Харланович, а також дуб, посаджений ним.

« Я без пензля тебе малював
На полотнах, що зветься коханням ...»

Марії

*Тринадцять днів
як ти поїхала,
А наче – вічність!
В душі пустельно
віє віхола – розлук
величність*

Все вужче коло друзів і знайомих

...

Дмитро Кремінь, миколаївський поет

*«Мій друже Кремінь, друже мій
Дмитро ...»*

«Твори Дмитро поки ще молодий.

Поки Пегас і Муза не лишили.

Бо світ, як світ,

Він завжди був тяжкий.

Та це таланту добавляє сили».

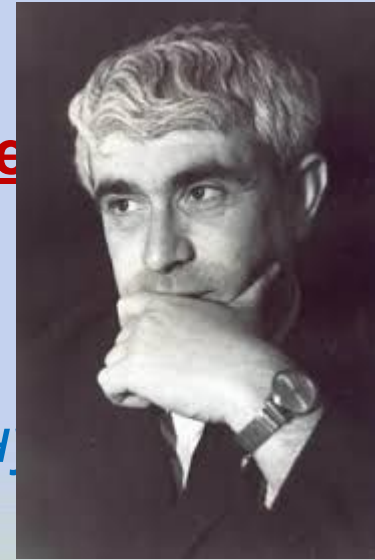
Еміль Январьов, миколаївський поет

*«Візьму маленький
томик Январьова,
Дмитрову геніальну
«Пектораль»*

Й почну читать.

Там – наше все,

Південне ...»

ЗОЛОТЕ ВІДЛУННЯ ПЕКТОРАЛІ

*Про дружбу з Б.М. Мозолевським
у поезіях-споминах А.В.Харлановича*

Земляк

Ну як тобі, Борисе, на тім
світі?

Приходять скіфи в гості, а
чи – ні?

Ти ж не забув тієї красень-
миті,

Коли побачив золото в
стіні

Холодного Могильного
Кургану

Що, як господар, у степу
розлігсь ...

*«І знову я, Борисе, в
Миколаївці.*

*Переїжджаю згорблений
місток».*

*«Ти ж взяв, Борис, Свої висоти
В курганах Скіфської доби».*

*«Я хотів би воскреснуть в
тридцятім столітті, щоб з
тобою, Борисе, іти по землі!»*

ВОЗНЕСЕНЩИНА – гордість МОЯ ...

Недарма соколине
ім'я

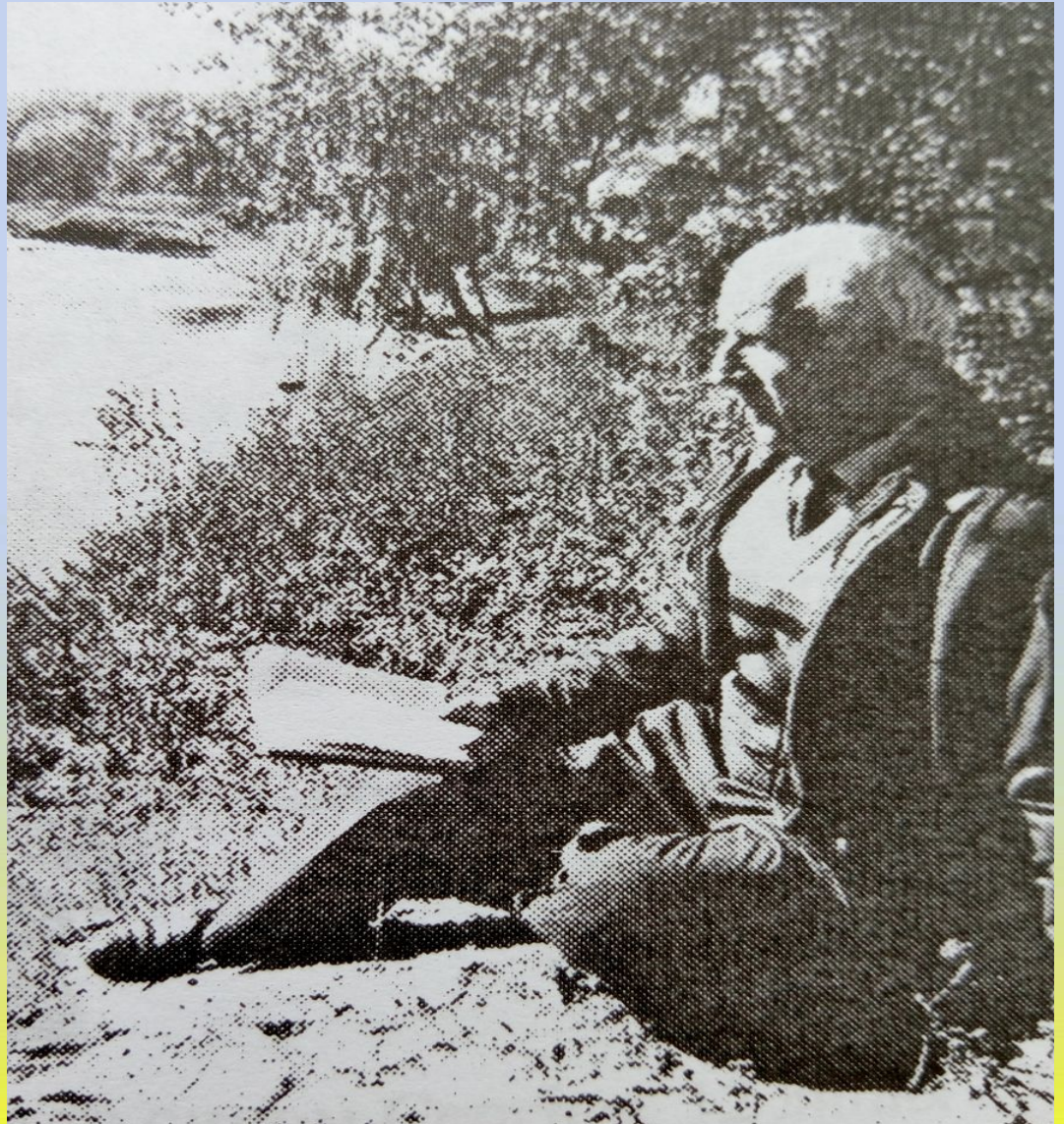
У далекі часи ти
носила.

Вознесенщина,
гордість моя ...

шістдесят

О! Як би я хотів
Пробігтись під дощем,
Ще й босоніж,
Як предки повеліли,
Щоб повернути
Той солодкий щем
Душі, коли почуєш,
Як залопотіло,
І як тобі
Позаздрив дід Іван,
Який сидів
В візочку інваліднім.
... Мені тепер
Став зрозумілий стан
Його, коли і я
У віці вже соліднім.

Джерела

Книги

- Харланович, А. Рапсодія степу : книга поезій / А. Харланович.-Миколаїв : Атол, 2002.-82 с.
- Харланович, А. Золоте відлуння пекторалі : (Спогади про Бориса Мозолевського, археолога, поета, друга) / А. Харланович // Краєзнавчий альманах. - 2006. - № 1. - С.39-43.
- Харланович А. Сповідь: збірник поезій/ А. Харланович. – Миколаї: ТОВ «Фірма «Іліон», 2008. – с. 11, 80, 84.

Публікації у газетах та журналах

- Харланович, А. Літа, мов лелеки ... : вірші / А.Харланович // Радянське Прибужжя. - 1996 . - 13 липня.
- Харланович, А. З плину днів : вірші / А. Харланович // Рідне Прибужжя. - 2000. – 7 листоп. – С. 3.
- Харланович, А. Моим землякам : стихи / А. Харланович // Южная правда. - 2005. –15 сент. - С. 4.
- Харланович, А. Наодинці з вічністю : вірші / А.Харланович // Рідне Прибужжя. - 2007. - 15 груд. - С. 4.